

DE STOPLICHTEN

Er waren eens twee stoplichten die, precies tegenover elkaar, op het randje van de stoep stonden. De hele dag deden ze tegelijk hun rode of hun groene lampje aan. Het leek wel of ze wilden zeggen: *Wij weten het samen wel!*

'Ik vind het best een leuk stoplicht, daar aan de overkant,' dacht het stoplicht van rechts. En het stoplicht van links zei tegen zichzelf:

"Ik zou best eens een blokje om willen lopen met dat leuke ding daar aan de overkant."

Maar dat ging natuurlijk niet. Stoplichten horen netjes op hun plaats te blijven staan, zodat de mensen rustig en veilig de straat kunnen oversteken.

En *'pling'* daar gingen hun groene lichtjes weer aan. Alle auto's moesten stoppen en alle fietsers en bromfietsen hielden stil.

De stoplichten zagen hoe de kinderen naar de overkant huppelden. En hoe grote mensen, met hun tassen vol boodschappen, naar de overkant sjouwden. En hoe een oude meneer met zijn hondje, een stukje langzamer overstak.

‘Goed zo, goed zo,’ dachten de stoplichten. ‘Komt u maar, gaat u maar, we staan op groen. Jullie worden nu niet omver gereden.’

Pas als alle mensen overgestoken waren, deden ze hun rode lichtje aan en mochten de auto's, de fietsers en bromfietsers doorrijden. Vrrroemmmm, zo snorden ze langs de stoplichten.

En zo ging dat maar door, elke dag, de hele dag. En ook 's nachts, als er bijna niemand meer op straat was, deden ze tegelijk hun rode of hun groene lampje aan.

Je snapt zeker wel, dat dat op den duur verschrikkelijk saai werd. Steeds maar omspringen van rood naar groen en van groen weer naar rood, allebei tegelijk. Nooit gebeurde er eens iets anders. Het was echt niet gezellig meer.

Op een avond, toen het heel stil was op straat, riep het stoplicht van links naar de overkant:

“Hee! Psst! Ga je mee een blokje met me om? Er is hier verder toch niks te ...